

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן"דבר טוב
במאוד מאוד"

הרב אברהם פלינט

כנפיים. אמי, שהייתה בעלת אמונת צדיקים איתנה, נמשכה מטבע הדברים אל הרבי.

התלות שלה ברבי, בברכותיו ובהדרכתו, הלכה והתעצמה אחרי שאבי - שמאורעות המלחמה הותירו אותו שבור בגופו וברוחו - נפטר כשהייתי בן שנים עשרה, חודשיים בלבד לפני הבר מצווה שלי.

לכל אורך הדרך, התייחס הרבי אל אמי בסבלנות ובאמפתיה יוצאים מגדר הרגיל. אני נזכר כיצד סיפרה לו אמי על חוויותיה בתקופת השואה - דבר שארך זמן רב - וכיצד הרבי האזין לה בתשומת לב רבה. הוא גם גילה סבלנות רבה בכל פעם שהיא פרצה בבכי כשדיברה על מצבה החולני של אחותי - אחד הנושאים המרכזיים שעלו בכל אחת מהיחידות שהיו לנו.

אני עצמי הייתי נכנס לרבי ליחידות בכל שנה סביב מועד יום ההולדת שלי. בדרך כלל, היה הרבי שואל אותי מה אני לומד, ואז בוחן אותי באותו נושא. אני עדיין זוכר כמה מהשאלות ששאל אותי, שכן, הוא הצליח לבלבל אותי כמה פעמים.

פעם אחת הוא שאל אותי על המשנה הדנה בשומר הנועל את הדיר שבו נמצאת הבהמה שעל שמירתה הוא מופקד, ואחר כך הוא נרדם. "האם הוא יהיה חייב במקרה שתרחש פריצה אל הדיר והבהמה תיגנב במהלך הלילה".

"הוא לא יהיה חייב", עניתי נכון.

"אבל למה לא?", ביקש הרבי לדעת. "במקום ללכת לישון הוא יכול היה לעמוד מבחוץ עם אקדח ביד, וכך הייתה נמנעת הגנבה". שתקתי במבוכה. שכחתי לגמרי ששומר איננו נדרש לעמוד על המשמר במשך כל הלילה.

בשנה שלאחר מכן שאל אותי הרבי שאלה דומה. היא הייתה קשורה למקרה שבו אפוטרופוס משקיע את כספו של היתום הקטן בקניית בהמה, ואז מגלים שהיא בעלת מום. האם הוא אחראי להשיב את ההפסד הכספי מכיסו הפרטי במקרה שהתברר שהייתה זו השקעה גרועה?

"הוא חייב לשאת בהפסדים במקרה שמדובר במום חיצוני וגלוי,

<<

מוצאם של שני הוריי מלודז' שבפולין, שם הם נישאו ונולדו להם שני ילדים. כאשר פלשו הנאצים לפולין, הם אולצו לעבור לגטו לודז', ועם חיסולו של הגטו בחודש מנחם אב תש"ד (1944), נשלחו תושביו למחנות ריכוז. שני הוריי הצליחו לשרוד ולהתאחד אחרי המלחמה, אך שני ילדיהם - אח ואחות שלא פגשתי מעולם - לא שרדו.

אמי הרתה שוב תוך זמן קצר, ובשנת תש"ו (1946) נולדה אחותי הגדולה במחנה עקורים. למרבה הצער, מצבה של אמי לא היה אז במיטבו, וכתוצאה מטיפול לקוי הפכה אחותי לחולנית וסבלה מכך כל חייה. אני נולדתי שנתיים אחר כך, וכשהייתי תינוק, היגרנו לארצות הברית והתיישבנו בשכונת ברונזוויל בברוקלין, שם התגוררו גם חסידי חב"ד.

אף שהוריי לא השתייכו לחסידות חב"ד, הם באו מרקע חסידי, וכשהגעתי לגיל בית הספר, הם שלחו אותי לבית הספר החסידי הקרוב ביותר לביתנו, שבמקרה היה בית ספר של חב"ד.

שנתיים קודם לכן, בשנת תשי"א (1951), קיבל הרבי באופן רשמי את הנהגת תנועת חב"ד, והסיפורים על אודותיו עשו להם

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, 'תמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות
רעיונות אישים

אך לא במקרה שבו התברר שלבהמה יש מום נסתר, עניתי תשובה מדויקת.

"למה?", שאל הרבי. "אם לבהמה חסרות שיניים, זהו מום נסתר, אך האם לא היה עליו לפתוח את פיה של הבהמה כדי לבדוק אותה מראש?"

שוב הסתבכתי ולא ידעתי מה לענות, אך מאוחר יותר הבנתי שהרבי בעצם שאל אותי את אותה שאלה כמו בשנה הקודמת - כלומר, שהתשובה הייתה תלויה באותו עיקרון - שבדיקת מומים נסתרים אינה בתחום אחריותו של האפוטרופוס.

הרבי גם גילה עניין בחיי האישיים, שאל כיצד אני מנצל את זמני הפנוי, ועודד אותי שלא לבזבז אותו, אלא לנצל ללימוד תורה.

כשסיימתי את לימודי בתיכון של חב"ד, לא החשבתי את עצמי לחסיד חב"ד, כמו רבים מחברי ללימודים. זה היה קשור במידה רבה לגישה של מנהלי בית הספר, ששאפו להנחיל לנו חינוך דתי ברמה גבוהה, אך לא ניסו ללחוץ עלינו להפוך לחב"דניקים.

אולם, הרבי שם עלי עין. כאשר נכנסתי בשנת תשכ"ה (1965) ליחידות לקראת יום הולדתי השבע עשרה, שאל אותי הרבי בנוגע לתכניותי לאחר שאסיים את התיכון. האמת היא שלא הקדשתי לנושא מחשבה רבה. פשוט חשבתי ליהנות מחופשת הקיץ, אך התביישתי לומר זאת לרבי.

בתגובה לשתיקתי, הציע הרבי: "יהיה זה רעיון טוב עבורך ללמוד במונטריאול בקיץ הקרוב." (הייתה ישיבת חב"ד במונטריאול, ולשם המליץ הרבי שאסע.)

לא ידעתי מה לומר, אז פשוט עמדתי שם ושקתתי.

"טוב מאד. אם כך", המשיך הרבי, "נדאג לבצע את כל התיאומים עבורך. כל מה שיהיה עליך לעשות הוא לאסוף את הניירת מהמזכירות".

כך מצאתי את עצמי במונטריאול במשך הקיץ, וכשזה הסתיים, שאל אותי הרבי, "בנוגע לשנה הבאה, האם תעדיף להמשיך ללמוד בישיבה במונטריאול, או בניו ג'רזי?"

בחרתי במונטריאול, ונשארתי שם כל אותה שנה, ובסיומה הודעתי לרבי שאני מעוניין להפסיק את לימודי בישיבה, מאחר שאמי מעוניינת שאלך ללמוד באוניברסיטה. זרקתי את האשמה עליה. אולם, למען האמת, אף שהיה חשוב לה שאלמד מקצוע שיסייע לי להתפרנס בכבוד, הייתה זו בעצם בחירה שלי.

אך הרבי סבר שעדיף יהיה עבורי להמשיך ללמוד במונטריאול. וכפי שהוא ניסח זאת, "יהיה זה דבר נכון, ודבר ראוי, ודבר שהוא טוב במאוד מאוד".

קלטתי את המסר, ופעלתי בהתאם להמלצת הרבי.

מדוע עשיתי זאת, אף שנטייתי הייתה שלא לעשות זאת?

מאחר שספגתי את אמונת הצדיקים של אמי, והאמנתי באמת

ובתמים שהרבי יודע מה הכי טוב עבורי. (וכפי שהתברר לבסוף, הוא אכן ידע.)

נשארתי עוד כמה שנים במונטריאול, ובינתיים גם גידלתי זקן מלא כמו כל חב"דניק טוב, ואז עברתי לישיבה המרכזית בקראון הייטס.

לאורך כל התקופה הזו חשתי שהרבי דואג לי. כאשר התחלתי להתעניין בשידוכים, הוא העניק לי את ברכתו שאמצע שידוך מתאים, ואף נתן לי עצות שהיו לי לעזר. הוא אמר שבחורים לפעמים מאוד בררנים, וברגע שהם מבחינים בחיסרון כל שהוא, יש להם נטייה לדחות בחורה שעשויה להיות בת זוג מתאימה. "אל תמהר לאמץ עמדה שלילית ביחס למישהי", הזהיר אותי הרבי. "הבט בעין חיובית", אמר, "ותראה את המעלות שישנן, ואת אלו שיתפתחו במשך הזמן".

אחרי שעזבתי את הישיבה, הוצעה לי משרת הוראה בישיבת 'הדר התורה', מוסד חב"ד די שהוקם במיוחד עבור בעלי תשובה בתחילת דרכם, שנושא שמירת התורה והמצוות היה חדש עבורם. הרבי בירך אותי שאזכה לראות נחת וסיפוק רב מתלמידי, ואכן ראיתי.

בסך הכל, עצותיו הנבונות והאכפתיות של הרבי הדריכו אותי לצעוד בדרך הנכונה. ייתכן שאילו הייתי הולך ללמוד באוניברסיטה הייתי היום מבוסס יותר מבחינה כלכלית, אך מילוי אחר עצותיו של הרבי העניק לי עושר מסוג אחר.

כמו שאמי הייתה אומרת, הרבי תמיד יודע מה הכי טוב.

הרב אברהם פלינט עבד במשך עשרים שנה במועצת הקהילה היהודית של קראון הייטס, ואחר כך במשך עשרים שנה במחלקת הכספים של עיריית ניו יורק. מאז הוא פרש לגמלאות ומתגורר בברוקלין. הוא רואיין בביתו בחודש אייר תשע"ט (2019).

דוחס ומפץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות טל' 1777-373-03

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשכ"ג (1963) — ביחידות להנהלת ישיבת תומכי תמימים המרכזית ב-770, עורר הרבי על כך שלא לומדים מספיק את שולחן ערוך אדמו"ר הזקן וחיידושי אדמו"ר הצ"צ בקביעות בישיבות. הרבי התבטא שאיננו יודע מדוע לא הקפידו על כך בעבר בתומכי תמימים בליובאוויטש ובפולין, וקרא לשים על כך יותר דגש בתכנית הלימודים. ה' בתמוז

ההקדשות שלכם מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER with the REBBE

בסיוע חברי

THE JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד